

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 4 lutego 2010 r.

w sprawie ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2010 r. ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 6:
  - a) w ust. 3 skreśla się zdanie drugie,
  - b) po ust. 3 dodaje się ust. ... w brzmieniu:

"... . Warunkiem zawarcia umowy gwarancji pomiędzy ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych oraz instytucją finansową jest uzyskanie zgody walnego zgromadzenia tej instytucji na związanie umową.";
- 2) w art. 9 w ust. 1 wyrazy "Skarbowi Państwa przysługuje" zastępuje się wyrazami "minister właściwy do spraw instytucji finansowych ma";
- 3) w art. 9 w ust. 4 wyrazy "przepisu art. 359 § 1 zdanie trzecie" zastępuje się wyrazami "przepisów art. 359 § 1 zdanie trzecie oraz § 2 zdanie pierwsze";
- 4) w art. 14 w ust. 4 skreśla się wyraz "mniejszościowi";
- 5) w art. 14 w ust. 10 wyrazy "trzech lat" zastępuje się wyrazami "pięciu lat";
- 6) w art. 14 w ust. 10 wyraz "objęcia" zastępuje się wyrazami "dnia objęcia ostatniej";

- 7) w art. 14 po ust. 10 dodaje się ust. ... w brzmieniu:
"... . W przypadku przejęcia instytucji finansowej na podstawie art. 9 ust. 2 zbycie akcji, o którym mowa w ust. 10, następuje nie później niż w terminie trzech lat od dnia objęcia ostatniej akcji. Przepis ust. 10 zdanie drugie stosuje się.";
- 8) art. 22 przenosi się do rozdziału 4.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

Uzasadnienie

Na posiedzeniu w dniu 4 lutego 2010 r. Senat rozpatrzył ustawę o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych i uchwalił do niej 8 poprawek.

W toku prac w Sejmie dodano w art. 6 w ust. 3 zdanie, zgodnie z którym warunkiem zawarcia umowy gwarancji pomiędzy ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych oraz instytucją finansową jest uzyskanie zgody walnego zgromadzenia tej instytucji, zgodnie z przepisami ustawy - Kodeks spółek handlowych albo ustawy - Prawo spółdzielcze. Mając na względzie rozszerzenie zakresu podmiotowego ustawy o towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych (TUW) nasuwała się wątpliwość, dlaczego w odniesieniu do tych podmiotów ich walne zgromadzenia nie będą musiały wyrażać zgody na zawarcie umowy gwarancji. Organy TUW – ów i ich kompetencje zostały określone w ustawie o działalności ubezpieczeniowej. Zdaniem Senatu, TUW – y w zakresie wyrażania zgody na zawarcie umowy gwarancji powinny być traktowane analogicznie, jak inne instytucje finansowe (w szczególności, że walne zgromadzenie TUW – u będzie zaangażowane w realizację umowy gwarancji). W związku z tym uchwalono poprawkę nr 1.

Mając na względzie, iż właściwym w sprawach zawarcia i wykonania umowy gwarancji umowy będzie minister właściwy do spraw instytucji finansowych, działający w imieniu Skarbu Państwa (art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 7 ust. 2), Senat w art. 9 w ust. 1 wskazuje jednoznacznie, kto w imieniu Skarbu Państwa będzie wykonywał uprawnienia przewidziane w tym przepisie (analogicznie, jak to uczyniono w art. 8) – poprawka nr 2.

Zgodnie z art. 359 § 2 – Kodeksu spółek handlowych umorzenie akcji wymaga uchwały walnego zgromadzenia. W uchwale tej określa się m.in. wysokość wynagrodzenia przysługującego akcjonariuszowi akcji umorzonych. Wobec faktu, iż stanowiąc o umarzeniu akcji, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 2, wyłączono jedynie stosowanie art. 359 § 1 zdanie trzecie ustawy - Kodeks spółek handlowych oraz przewidziano, iż umorzenia akcji i ustalenia wysokości wynagrodzenia dokonuje zarząd, nasuwała się wątpliwość, co do wzajemnej relacji uregulowań kodeksowych oraz przepisów rozpatrzonej ustawy. Senat uznał, iż ustawodawca odstępując od regulacji kodeksowej powinien o tym adresata poinformować, a tym samym wyeliminować możliwe wątpliwości interpretacyjne. W związku z tym, poprawką nr 3 wyłączono dodatkowo w odniesieniu do umorzenia stosowanie art. 359 § 2 zdanie pierwsze ustawy - Kodeks spółek handlowych.

Senat uznał, iż trudno gwarantować w ustawie, iż pierwszy pakiet akcji instytucji finansowej objęty przez Skarb Państwa w trybie art. 14 będzie od razu pakietem większościowym (sugerował to art. 14 ust. 4) i wobec tego uchwalił poprawkę nr 4.

Mając na uwadze konieczność zagwarantowania, iż przejęte przez Skarb Państwa akcje instytucji finansowych będą zbyte w najkorzystniejszym z punktu widzenia interesu Skarbu Państwa momencie, Senat uznał za wskazane wydłużenie do 5 lat maksymalnego terminu zbycia przejętych akcji (poprawka nr 5).

Z przepisu art. 14 ust. 4 wynika, iż możliwe są różne terminy objęcia przez Skarb Państwa akcji przejmowanej instytucji finansowej, w przypadku gdy cała suma wykupu nie zostanie uiszczona w jednym terminie. Jednocześnie w ust. 10 ustawodawca stanowi, iż zbycie akcji przejętej instytucji finansowej nastąpi nie później niż w terminie 3 lat od objęcia tych akcji (chyba że Rząd wydłuży ten termin). W związku z powyższym nasuwało się pytanie, w jaki sposób będzie obliczany termin zbycia, w sytuacji gdy termin objęcia poszczególnych akcji będzie różny. Zdaniem Senatu, dopuszczalna jest interpretacja, w myśl której w odniesieniu do poszczególnych pakietów akcji przejętej instytucji finansowej ustalone będą różne maksymalne terminy ich zbycia (w zależności od terminu objęcia konkretnego pakietu akcji). Uznano jednak, iż wolą ustawodawcy jest, aby termin, o którym mowa w ust. 10, był jednakowy dla wszystkich akcji. Przyjęto więc rozwiązanie, iż będzie on obliczany od dnia objęcia **ostatniej** akcji przejmowanej instytucji finansowej (poprawka nr 6).

Ustawodawca postanowił, iż minister właściwy do spraw instytucji finansowych będzie obowiązany zbyć akcje niezwłocznie po ustaniu okoliczności grożących utratą wypłacalności instytucji finansowej, nie później jednak niż w terminie 3 lat od ich objęcia. W związku z tym, iż okoliczności wskazane w art. 14 ust. 1 nie są jedynymi uzasadniającymi przejęcie instytucji finansowej nasuwało się pytanie, w jakim terminie minister właściwy do spraw instytucji finansowych będzie obowiązany zbyć akcje instytucji przejętej na podstawie art. 9 ust. 2 (przejęcie w związku z rażącym naruszeniem warunków umowy gwarancji). Z żadnego przepisu ustawy nie wynika bowiem, iż rażące naruszenie warunków umowy gwarancji przez instytucję finansową będzie uznawane za okoliczność grożącą utratą wypłacalności, a tym samym do przejęcia, o którym mowa w art. 9 ust. 2, będą mogły znaleźć zastosowanie wszystkie przepisy o przejęciu sformułowane w rozdziale 3 ustawy. Uznając, iż wolą ustawodawcy jest jedynie czasowa nacjonalizacja instytucji finansowej przejętej na podstawie art. 9 ust. 2 oraz dążąc do wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie, Senat dodał przepis stanowiący, iż w przypadku "sankcyjnego" przejęcia, akcje

nabyte przez Skarb Państwa zbywane będą w terminie 3 lat od dnia ich przejęcia, z możliwością wydłużenia tego terminu (poprawka nr 7). Zaproponowano więc rozwiązanie analogiczne, jak w przypadku zbycia akcji przejętych w trybie art. 14 ust. 1, z tym że uznano, iż w odniesieniu do przejęcia "sankcyjnego" 3 – letni maksymalny okres zbycia będzie wystarczający.

Analizując tytuł rozdziału 5 Senat stwierdził, iż art. 22 nie mieści się w zakresie przedmiotowym tej jednostki systematyzacyjnej. Z tytułu rozdziału 5 wynika, iż zawiera on wyłącznie przepisy zmieniające i końcowe, natomiast art. 22 jest przepisem merytorycznym. Mając na względzie, iż tytuł jednostki systematyzacyjnej musi być adekwatny do zakresu treści przepisów w niej zawartych, art. 22 należy zamieścić w rozdziale 4 – Przepisy z zakresu finansów publicznych (poprawka nr 8). Nie budzi bowiem wątpliwości, iż problematyka podatku od czynności cywilnoprawnych jest zagadnieniem z zakresu finansów publicznych.